

'เขาเล่าว่า' ต้นตอ 'เจ๊งหุ้น' 'คู่มือ' แดงประเสริฐ >7

'เขาเล่าว่า' ต้นตอ 'เจ๊งหุ้น'

ดร. สิทธิชัย แดงประเสริฐ

พิชญ แดงประเสริฐ

อยากกรวยอีก!!
อาชีพเล่นหุ้นสไตล์
“แมงเม่า” จึงเป็น
หนทางทำเงินที่
“ดร. สิทธิชัย-พิชญ
แดงประเสริฐ”
เลือกใช้ แม้บทสรุปคือ
“กระดาดเปล้า”
แต่ความรู้เรื่องหุ้น
อัดแน่นสมอง

▶ ชาสินี กุลแพทย์

เมื่ออาชีพพ่อค้ายังมอบความร่ำรวยให้
ไม่สะใจ! นักวิทยาศาสตร์สายเลือดนักธุรกิจ “ผาแฝด”
“ป๊อ-ดร. สิทธิชัย-ป๊อ-พิชญ แดงประเสริฐ”
เจ้าของ บริษัท โรงงานเภสัชอุตสาหกรรม เจแอลพี
(ประเทศไทย) จำกัด ผู้ผลิตผลิตภัณฑ์เพื่อสุขภาพ
และบริษัท ซีดีไอพี (ประเทศไทย) จำกัด ผู้ให้
บริการงานด้านวิจัยและพัฒนาสูตรผลิตภัณฑ์
เพื่อสุขภาพ จึงคิดเส้นทางหาเงินใหม่ ด้วยการ

กรุงเทพธุรกิจ

Krungthep Turakij
Circulation: 145,530
Ad Rate: 1,500

Section: Bizweek/ถนนนักลงทุน

วันที่: จันทร์ 7 เมษายน 2557

ปีที่: 9

ฉบับที่: 511

หน้า: 1(บน), 7

Col.Inch: 440.11 Ad Value: 660,165

PRValue (x3): 1,980,495

คลิ๊ป: สีสี่

หัวข้อข่าว: 'เขาเลวแล้ว' ต้นตอ 'เจ๊งหุ้น'

โอดเข้าไปเล่นหุ้น แม้ความรู้อะไรเรื่องตลาดเงิน ตลาดทุนของเขาจะเท่ากับ "ศูนย์" และบทสรุปในวันก็คือ "ขาดทุน" แต่ทั้งคู่ก็พร้อมที่จะลองผิดลองถูกต่อไป

แฝดคนที่ "ดร.สิทธิชัย" ที่เกิดก่อน แฝดคนน้อง "พิษณุ" เพียง 2 นาที รับอาสาเล่าประสบการณ์ชีวิตการลงหุ้นให้ "กรุงเทพธุรกิจ Biz Week" ฟังไป ฟร่ากระหว่ารอน้องชายปิ้งมอเตอร์ไซด์ผ่ารถติดมารวมวงสนทนา "ผมเปรียบตัวเองเหมือน "บูน" (นักวางแผน) ส่วนน้องชายเปรียบเหมือน "บูน" (นักต่อสู้) ไม่ว่าเรื่องอะไรผมจะเป็นคนออกความคิดเพื่อให้น้องชายออกไปลุย" "ดร.สิทธิชัย" บอกถึงภาระหน้าที่ของตน

"ผมมีพี่น้องทั้งหมด 4 คน เราสองคนเป็นแฝดคู่โต ปัจจุบันอายุ 31 ปี เราสี่คนพี่น้องวิ่งเล่นอยู่ในโรงงานผลิตยาที่คุณพ่อรับช่วงต่อมาจากคุณปู่มาตั้งแต่เด็ก หลังเรียนจบปริญญาตรี สาขาเทคโนโลยีชีวภาพ คณะอุตสาหกรรมเกษตร มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ในปี 2542 เราสองคนไปบวชเรียน 8 เดือน ก่อนตรงดิ่งมาช่วยงานครอบครัว ชอบไม่ชอบไม่รู้ แต่เราไม่เคยคิดจะไปทำงานที่อื่น"

ก่อนเข้ามาทำงานตั้งใจว่าจะไปเรียนต่อปริญญาโทต่างประเทศ แต่บังเอิญแม่กล่อมให้ไปเรียนภาษาควบคู่กับการทำงานฝ่ายจัดซื้อของบริษัทไปก่อน เมื่อทำงานสักพักเริ่มรับรู้ว่าเป็นบริษัทกำลังประสบปัญหาขาดทุน วันหนึ่งแม่เรียกเราและพนักงานเข้าไปสอบถามว่า "จะขายกิจการหรือรับช่วงต่อ" เราสองคนพร้อมใจตอบว่า "สู้ต่อ" คราวนี้พ่อกับแม่จัดงานให้ทำเพียงพนักงาน 60 คน กับยอดขาย 4 ล้านบาทต่อเดือน และค่าใช้จ่าย 4-5 ล้านบาท เหลือมีอยู่ละ!!

ผ่านมาถึงปี 2548 มีลูกค้าติดต่อให้เราลองทำอาหารเสริม บังเอิญเรามีสูตรงานอนุสิทธิบัตรจากมหาวิทยาลัยรังสิต อะไรที่เป็นเงินเราทำหมด "ป้อ-พิษณุ" ที่เดินทางมาถึงสักพักใหญ่ ดีมากแพ้ยืน ก่อนพูดเสริมพี่ชายว่า เมื่อก่อนอาหารเสริมยังไม่ดัง แต่เราเชื่อว่า "ธุรกิจนี้ไปได้" อาหารเสริมแบรนด์แรกคือ Twin Way เป็นเวย์โปรตีน จากนั้นก็ทยอยเปิดตัวแบรนด์อื่นออกมาประมาณ 5-6 ตัว ผลการขายอาหารเสริมคือ "เจ๊ง" "ดร.สิทธิชัย" แทรกขึ้นมาว่า เราแก้ปัญหาด้วยการหันมารับจ้างผลิตอาหารเสริม แม้กำไรน้อยแต่ได้เงินเร็ว สุดท้าย "ธุรกิจไปได้" แต่เราค้นพบว่า "อยู่รอดแต่ไม่ยั่งยืน"

ด้วยความที่เราเป็นนักวิทยาศาสตร์ทั้งคู่ทำให้นึกถึงคำว่า "นวัตกรรม" แต่ด้วยความที่ไม่รู้จักจึงตัดสินใจไปเรียนปริญญาเอก สาขาวิชาธุรกิจเทคโนโลยีและการจัดการนวัตกรรม (สหสาขาวิชา) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เมื่อเรียนจบปี 1 อาจารย์พาไปทัศนศึกษาที่อุทยานวิทยาศาสตร์ประเทศไทย ทำให้เรา

อินกับคำว่า "นวัตกรรม" มากขึ้น เพราะภายในอุทยานฯ มีงานวิจัยดีๆ ที่เกี่ยวกับยา อาหารเสริม สมุนไพร และเครื่องสำอางที่ยังไม่ออกมาขายจำนวนมาก

เมื่อได้คำตอบว่า "นวัตกรรม" คืออะไร และเราจะทำให้อธุรกิจยั่งยืนได้อย่างไร "ป้อ-พิษณุ" จึงรับหน้าที่เป็นผู้ก่อตั้งบริษัทวิจัยพัฒนาอาหารเสริมภายใต้ชื่อ "ซีดีไอที (ประเทศไทย)"

ถามถึงเป้าหมายการทำธุรกิจระยะกลาง "ป้อ" บอกว่า ในปี 2557 อยากเห็นกำไรสุทธิ 19 เปอร์เซ็นต์ ส่วนยอดขายคงอยู่ระดับ 500 ล้านบาท ในปี 2559 หวังว่ายอดขายจะขึ้นไปแตะ 750 ล้านบาท

"ขอเติบโตในเมืองไทยอย่างแข็งแกร่งก่อน จากนั้นค่อยมุ่งตัวออกไปเมืองนอก ปัจจุบันบริษัทขาดเงินลงทุน ฉะนั้นจึงมีแผนจะนำบริษัทขาดตลาดหลักทรัพย์ เอ็มโอ ภายใน 3 ปีข้างหน้า"

หลังรายประวัติมาทีเดียว "ป้อ-พิษณุ" เล่าเรื่องการลงทุนในตลาดหุ้นให้ฟังว่า เราสองคนเริ่มเล่นหุ้นมาตั้งแต่เรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ถามว่ามีความรู้เรื่องหุ้นหรือไม่ คำตอบคือ ไม่มีเลย บังเอิญเพื่อนสนิทชื่อ "ไอ้" มาชวนเราสองคนเล่นหุ้น

"ป้อ-ไอ้" ตัดสินใจนำเงินเก็บที่มีอยู่ "หลักหมื่นบาท" มาเล่นหุ้นในพอร์ตเพื่อน เราสองคนไม่ได้เล้าเรื่องนี้ให้พ่อกับแม่ฟัง เพราะทำมีประสบการณ์ไม่ติดกับตลาดหุ้นมาก่อน หลังเล่นแล้วเจ๊ง ตอนนั้นใส่เงินกันคนละ 4,000-5,000 บาท เพื่อซื้อหุ้น ธนายง หรือ TYONG ปัจจุบันเปลี่ยนชื่อเป็น หุ้น บีทีเอส กรุ๊ป โฮลดิ้งส์ หรือ BTS

สอยมาในราคา 7 บาท ขายออก 9 บาท ใช้เวลาในการถือไม่ถึง 1 เดือน ช่วงนั้นเรา 3 คนวนเวียนเล่นหุ้นอยู่แค่ 2 ตัว คือ หุ้น ธนายง และหุ้น การบินไทย หรือ THAI ผลการลงทุนคือได้กำไรประมาณ 10-20 เปอร์เซ็นต์

แม้จะเริ่มต้นได้สวย แต่เรา 3 คน ตัดสินใจหยุดเล่นหุ้นชั่วคราว ก่อนจะกลับมาลงทุนอีกครั้งในช่วงเรียนมหาวิทยาลัยชั้นปีที่ 3 ตอนนั้น "ป้อ-ไอ้" มีโอกาสได้เข้าร่วมโครงการนักลงทุนรุ่นใหม่ หรือ New Investors Program

เราสองพี่น้องเปิดพอร์ตหุ้นกับบล.ธนาชาติเงินตั้งต้นก้อนแรก 10,000-20,000 บาท หุ้นตัวแรกตั้งใจจะซื้อ "หุ้นบลูชิพ" หวয়จึงไปออกที่ หุ้นมั่นคงเคเคเคการ หรือ MK ซ้อนเพราะเข้าใจผิดคิดว่าคือ "เอ็มเค สุกี้" แต่สุดท้ายได้กำไรแค่ 15 บาท ขาย 19 บาท

"ป้อ" ทำหาคิด ก่อนพูดว่า หุ้น MK ไม่ใช่หุ้นตัวแรกๆ ที่ลงทุนจริงๆ ต้องเป็น หุ้น ชิน คอร์ปอเรชั่น หรือ INTUCH ตอนนั้นโครงการนักลงทุนรุ่นใหม่กำลังสอนเรื่องกราฟหุ้นรูปไส้กรอก เมื่อไปไล่ดูเห็นว่าหุ้น INTUCH เข้าทางสุดๆ จึงซื้อในราคา 11 บาท มูลค่า 11,000 บาท ถือได้ 1 สัปดาห์ขายออกได้เงิน

คืนมา 12,000 บาท จากนั้นเข้าไปซื้อ หุ้น คอวลิตีเฮาส์ หรือ GH ราคา 9.50 และขายออก 10 บาท หุ้น บิ๊กซี ซูเปอร์เซ็นเตอร์ หรือ BIGC ภาพรวมๆ ดูดีเพราะเล่นแต่หุ้นบลูชิพ ชื่อตัวใหม่มีแต่รวย เพราะตลาดหุ้นช่วงนั้นดีมากๆ

"เล่นหุ้นอย่างเมามันส์" อาการนี้เกิดขึ้นหลัง "ป้อ" เรียนจบปริญญาตรี ตอนนั้นจัดหนัก

หุ้น จีเอฟพีที หรือ GFPT มูลค่า 40,000-50,000 บาท โดยนำเงินหลักแสนบาทที่เพื่อนโกงค่าหัวโทรศัพท์ iPhone มาขายเมืองไทยมาลงทุน หลังไปทวงคืนมาได้ (หัวเราะ) สุดท้ายได้กำไร 50 เปอร์เซ็นต์ ตัวเลขนี้รวมเงินปันผลแล้วนะ หลังถือมาได้ครึ่งปี

ด้วยความที่โลภ และเชื่อใจเขียนหุ้นที่เป็นญาติสนิทกัน เห็นเขาเล่นแล้วรวยเลยจัดบ้าง ทำให้ชีวิตการเล่นหุ้นในช่วงนั้นตกอยู่ในวงจร "แมงเม่า ร้อยเปอร์เซ็นต์" เราสองคนเริ่มหันไปเล่น Warrant หรือ ใบสำคัญแสดงสิทธิที่จะซื้อหุ้นสามัญ ช่วงแรกได้กำไรเยอะดี เล่นไปเล่นมาได้ครึ่งปี Warrant กำลังหมดอายุ แต่ราคาหุ้นสามัญดันต่ำกว่าราคาใช้สิทธิ ทำให้พอร์ต Warrant กลายเป็น "ศูนย์" พูดง่ายๆเหลือแค่กระดาษเปล่า เราไม่เล่นหุ้นอีกเลยนาน 2-3 ปี ออกอาการเซ็ด Warrant

"ช่วงตลาดขาขึ้น เราคิดว่า ตัวเองเก่ง ช่วงนั้นมีทองขายทอง เงินต่างประเทศก็นำมาขาย จำไม่ผิดทุ่มเงินเล่น Warrant เกือบแสนบาท"

"ป้อ" เล่าต่อว่า หลังเจ็บตัวไม่นาน มีโอกาสรู้จักเพื่อนนักลงทุน VI คนหนึ่ง เขาก็แนะนำให้ฟังว่า อินเทอร์เน็ตไร้สายกำลังจะมา เราจึงตัดสินใจซื้อหุ้น จัสมิน อินเทอร์เน็ตซันแนล หรือ JAS ในราคา 0.40 บาท ก่อนปล่อยออก 2 บาท หลังถือมานานครึ่งปี

จากนั้นโยกไปซื้อ หุ้น โทเทิล แอ็คเซส คอมมูนิเคชั่น หรือ DTAC เป็นตัวต่อไป ตอนนั้นโทรศัพท์ iPhone กำลังมา ชื่อในราคา 49 บาท ขายตอน 80 บาท ช่วงนั้นได้กำไรให้หุ้น DTAC "สองแดง" จากกำไรจากการขายหลักทรัพย์ (Capital Gain) และกำไรจากเงินปันผล (Dividend) ตกหุ้นละ 10 กว่าบาท

ระหว่างที่หุ้น DTAC กำลังไต่ระดับจาก 60 บาท ไป 80 บาท จนพอร์ตหุ้นปรับตัวเพิ่มขึ้นเป็น "หลักล้านบาท" "ป้อ" เริ่มแบ่งกำไรไปเล่น Futures หรือสัญญาซื้อขายล่วงหน้า จากทุน 100,000 บาท เราสามารถโยกกำไรจนพอร์ตเพิ่มขึ้นเป็น 400,000-500,000 บาท ภายในระยะเวลาไม่นาน ช่วงนั้นราคาทองคำขึ้นเร็วมาก เล่นแบบไหนก็รวย แต่สุดท้าย "ไม่เหลืออะไรเลย" หลังโดนเหตุการณ์แบล็กมันดีย์ เล่นงาน

"ป้อ" สดบขึ้นมาว่า สิมเล่าไปว่า ช่วงนั้นมีโอกาสซื้อ หุ้น เอสโซ่ (ประเทศไทย) หรือ ESSO ในราคา 8-9 บาท หลังมีคนปล่อยข่าวลือเกี่ยวกับบริษัทออกมา แฉมเพื่อนที่ทำงานอยู่ใน ESSO ยังส่งข่าวว่า

บริษัทเรียกประชุมด่วนทำให้คิดว่า หากเป็นเรื่องจริง
ราคาหุ้นคงขึ้นไป 20 บาท เราจึงตัดสินใจระดมเงินทุน
ใหม่อีกรอบ แถมขอเปิดมาร์จิ้นกับโบรกเกอร์เพื่อนำ
เงินไปซื้อหุ้น ESSO ในราคา 14 บาท ชนิดอัดเต็ม!!

สุดท้าย “เจ้ามือสลัดแมงเม่า” ซื้อหุ้นราคา
14 บาท ได้แค่วันเดียว ราคาลงมาเหลือ 10 กว่าบาท
ก่อนจะลงมาเรื่อยๆจนเหลือ 6.8 บาท ช่วงนั้น “ป้อ”
ต้องขายนาฬิกา ROLEX เอาเงินมาโปะส่วนต่างของ
มาร์จิ้น พักๆ หลังจึงยินยอมนำเงินไปออมในนาฬิกา
ROLEX เพราะขายต่อในกลุ่มเพื่อนๆ ได้กำไร
ประมาณ 5 เปอร์เซ็นต์

จากพอร์ต “หลักล้าน” เหลือ “หลักหมื่น”
เพราะเล่น Futures “พี่ชายผมเล่นโหดกว่าอีก”
“หนุ่มป้อ” จั่วหัวให้ “บิสวิค” ชักประวัติการลงทุน
ของ “ป๊วย” “พอร์ตของผมจัดอยู่ในประเภทความ
เสี่ยงสูงสุด” หลักๆจะเล่น Futures ส่วนสโตร์การ
ลงทุน คือ “แมงเม่าล้นๆ” (หัวเราะ)

เริ่มลงทุนในตลาด Futures เมื่อ 2 ปีก่อน ด้วย
การแบ่งเงินหลักล้านบาทมาลงทุน เงินก้อนนี้ตั้งใจ
จะให้ เป็น “เงินเสียเปล่า” เพื่อแลกกับความรู้ด้าน
การลงทุน ด้วยความที่เกิดมาเป็นนักวิทยาศาสตร์
ฉะนั้นจะหวังให้มาแก่งด้านการเงินคงไม่ง่าย แต่ด้วย
ความที่อยากเรียนรู้จึงต้องยอมลงทุน

“พอร์ต Futures เฟ็งขาดทุนเหลือเงินแค่
“หลักหมื่นล้านบาท” หลังเกิดวิกฤติการเมืองรอบ
ล่าสุด ผมตั้งปณิธานไว้ว่า “จะเข้ามาเล่นหุ้นไม่ได้
เข้ามาลงทุน” เพราะเวลาส่วนใหญ่ของผมหมดไป
กับการทำงาน”

ถามว่า ไม่อยากได้กำไรจากตลาดหุ้นบ้าง
หรือ? “ผมเล่นหุ้นเพียงเพราะอยากติดตามข่าว
เศรษฐกิจและอยากมีความรู้เรื่องตลาดหุ้นเท่านั้น
ฉะนั้นหากเงินก้อนนี้จะหมดให้หมดไป แต่เราได้
ความรู้กลับมา ถือว่า “คุ้มค่าแล้ว” ●